

BİR AYRILIQ ODU VAR...

ŞAİR HÜSEYN KÜRDOĞLUNUN XATİRƏSİNƏ POEMA-EPOS

(Əvvəli ötan sayımızda)

Ayrılıq daş yuxu... yozduğum osor.
Hər daşdan, qayadan qazdığım osor.
Vətəndən, millətdən, dildən danışan
Sevgi dastanıdır yazdığım osor.

Yem verəm, paylayam, mürcüm toxunmaz.
Çürüyər ipəyim, salım toxunmaz;
Sözümün içindən işıq yanmasa,
Göz baxıb qaralar, yazım oxunmaz.

Tələsmə, ey qələm, qoy deyim, gölim,
Könlümdə hər nə var söyləyim, gölim.
Ustadın yatdığı tuya torpağa,
Müqəddəs mözara baş əyim, gölim.

Qurdan qurd törəyər olar qurd oğlu,
Unutmaz naslini osil yurd oğlu.
Yurda yol gözləyir qoşa mözarda
Fəridə xanımın Hüseyn Kürdoğlu.

Daşı daş bilən bir naşı gördüm,
Hər daş qəlbimin sırdaşı gördüm.
Sevgi nəğmələri daşın dilində
İki daş oxuyur - yanaşı gördüm.

Hər sözün ağrısı mənə izləyir,
Sözər közə dönüb qəlbə közləyir.
Ustad öz qəlbini intizarında
Baharı gözləyir, yazı gözləyir.

Qismət yazdı Yaxşı Yazıda qalsın,
Bizdən ayrı düşsün Yazı da qalsın.
Ustadın ruhundan aldıqlarımı
Yazıram misrada, yazıda qalsın.

Gedək od-ocağa, közün içinə,
Ruhumuz qovuşsun sözün içinə;
Əkiləs canımız vüsal göyələr,
Əriməzdə qarın, buzun içinə.

Dastan yarpaq-yarpaq dillənsin görüm,
Sözər çiçək-çiçək güllənsin görüm.
Aqillər hikməti üçpəncə deyib
Biri də sinəmdən təllənsin - görüm.

Könlü, sazı alsan ələ,
Tellərə də salam söylə.
Səhər çağı bülbüllərə,
Güllərə də salam söylə.

Üz döndərmə dönmüş görsən,
Qışa dönmüş dönmüş görsən.
Bir ocağı sönmüş görsən,
Küllərə də salam söylə.

Ötmə salamsız meşəni,
Qaya dibi iz düşəni.
Qoruyursu bənövşəni,
Kollara da salam söylə.

Sözə gəlsin söz yetirən,
Doğrusunu, düz bitirən.
Ayrılığı dərddə gətirən
İllərə də salam söylə.

Həmdəm olsun dərddə dərən,
Sinasından dərib sərən.
Xələflidən xəbər verən
Yellərə də salam söylə.

Qayıtdım, öyə goldim,
Şəhərə; köyə goldim.
Boylanıb yer üzünə,
Baxmağa göyə goldim.

ŞAİRİN YURDUNA SƏYAHƏT

Salam olsun sənə, xoş gördük, ustad,
Hələ yolumudur zaman, kainat.
Bilmiyəm o üzde dünya necədi,
Burda qəlbimizi sığır bu həyat.

Doludur kasalar şərbət adına,
Bəs elor baxasan ancaq dadına.
Araya soyuqluq salıb zəmanə,
Könlü həmdəm olmas öz fəryadına.

Yandıram ruhunda sözü duyunca,
Topım gözlərimə közü duyunca.
Üzüm Araz boyu balıq donunda,
Baxım sahillərə gözü duyunca.

Qalayım canımı, ocağa çatım,
Köz olum, qorlanım qucağa çatım.
Bir səhər küloyi aparım mənə,
Viranə yurdumda bucağa çatım.

Ey ustad, bilirməm bizdən küskünə,
Yerindən, yurdundan hələ üzgünə.
Ruhunla dünyanın azad bülbülü,
Cisminlə mözarda axı köçkünsən.

Çəkirom yükünü dərddin, qəhərin,
Ümid qapısında günün, səhərin.
Ey ustad, ruhuna tapındım ki, mən
Uçam göylərində osir yerlərin.

Burda Şah İsmayıl igidlər seçib,
Burda tarix özü daşlara köçüb.
Əqido yolunda, inam yolunda
Oğullar canından, başından keçib.

Laçının tarixi onun varıdır,
Yazsam, durmalanan söz qatarıdır.
Zeyvə kəndindəki Kafir qalası
Babək zamanının yadigarıdır.

Laçın hünər tağı - yazaq, düşübdü,
Bəlkə, bir yuxudu - yozmaq, düşübdü.
Bayuqlar dağ-daşda yuva quralı
Qartallar zirvədən uzaq düşübdü.

Hocazda mağara məbəd - yadigar,
Cimcimli kəndində Malik Əjdər var.
Kafir qalasının şöhrət ünvanı
Qarıçılacaq adlı dastan danışar.

Əmanətdi Həmzə Sultan sarayı,
Ağoğlan məbədi, Ağoğlan çayı.
Sultan Baba türbəsinə baş əyim,
Hər misra ruhundan ehtiram payı.

Gərəkdir şairi bəxt də yarıda,
Keçdim qayaları, çınqılları da.
Mixtökən oyl verdi ilham atıma,
Qaldadı istəyim yolda, yarıda.

Dağlar dilo gəldi, haraya gələk,
Yeriyək, qan süzən yaraya gələk.
Minkondan min oğul qaya dildə,
Kəndin çağır bizi, siraya gələk.

Dayanma, ey ürok, hələ ki, söz var,
Hələ ki, qabaqda təzə bir yaz var.
Hələ zirvəsinə hər əl yetməyən,
Qarşıda göydəlan Qızılböğaz var.

Hər bulaq, hər çıxır "tez elə" - deyir,
Laçın dağlarına "söz ələ" - deyir,
Zabux körpüsündə tarixin səsi
"Yaddaş kitabını təzələ" - deyir.

Laçın dağlarının dili üzülüb,
Bağları talanıb - güllü üzülüb.
Ustadın öz kəndi - doğma köyün də
Bəxtəvər günlərdən əli üzülüb.

Əhmədi bir eldi - tarixi, yaşı,
Əhmədi bir kənddi - daşın yaddaşı.
Ustadın nəfəsi, izi yaşayan
Əhmədi sirr kənddi - sözün sırdaşı.

Keçdiyim zirvələr öz vüqarımdı,
Xəyalı yandıran köz qübarımdı.
Qəlbimin qanıdı sözə rəng verən,
Həkorə çaylarına misralarımdı.

Çağırırım Kürdoğlu ruhunu, gələ,
Hər misram sevina, hər sözüm gülə.
Yol açsa Laçını duyularına,
Vüsal qismət ola bülbülə, gülə.

İstək olsa, ürok çəkor hər nə var,
Keçər çoğun Araz, Doli Kür nə var...
Yaş gəldikcə, öz-özünə danışar
Bir ömürdə gizli qalan sirr nə var.

Şair, ötüb keçən çağlara baxdım,
Sözünü yandıran ağlara baxdım.
Yayı da, qışı da gözəl Bərdənin
Dərddi gözlərindən dağlara baxdım.

Şairin yurdunda bir viranə var,
Ruhunda sərğəstə bir divanə var.

Hardasa bir qızıl qəfəsdə dustaq,
"Murad quşu" adlı bir əfsanə var.

Sözümə dedim; yeri,
Göz göyü, axtar yeri.
Harda görsən, mөлham ol
Dərd yeri, kədər yeri.

Dərd sənəni deşə, bax,
Bir qıcanmış dişə bax;
Quzulayan dərddimin
Sərdəni var, döşə bax.

Yaz gəlməsə, gül ötər,
Dağlayar, gül-gül ötər;
Şair doğulan evin
Yerində bülbül ötər.

Bir dəmirçi Gəvo yox,
Baba yollu nəvə yox;
Dəmir tikan çəynayan
Dəmir ağzı dəvə yox.

Nə əkmışdim, nə dərddim,
Gülüm gülse, nə dərddim?
Bu torpaq gülüm olsa,
Nə kədərəm, nə dərddim?

Dağlayar yana-yana
Çağlayar yana-yana;
Azərbaycan gözəlirim
Ağlayar yana-yana.

And yeri, ocaq yeri, orkimiz Azərbaycan.
Üzümüzə tutmağa görkümüz Azərbaycan.
Bizi yığır bir yerə - bayrağımız, himnimiz,
Dilimizdə oxunan türkmüz Azərbaycan.

Ərənlərin ruhuyla hər daşı baş-başađı,
Qayalara söykənib qalalar da yaşadı,
Cıraç qala, Girdmandı, Əsgərəndi, Şuşadı,
Bürümüz, Əlincəmi, Ərkimiz Azərbaycan.

Yaralı Qarabağa qara torpaq, yer deyəm
Qan qırmızı üfüqə dan yeridir, gör - deyəm.
Biz qoruya bilmədik, gələcəyə ver deyəm
Vətən sən qorxumuz, hürkümüz Azərbaycan.

"Papaq aldı qaç" deyəm oğruya da "tut" deyər.
Yalana doğru deyər doğruya da "ud" deyər.
Başsız papaq əli açıb sahibinə "küt" deyər.
Başımız, papağımız, bürkümüz Azərbaycan.

Dağlıdı sarvətimiz, talandı, torpaq getdi,
Yel döydü ağacları, töküldü yarpaq getdi.
Məcar, təşəbbə tapılmaz sözüümüz çılpaq getdi.
Abır, ismət paltarı, kürkümüz Azərbaycan.

Bircə damın içində göy çadırdı üstümüz
Vətən özü yanır ki, çəkilmişin istiniz.
Yandıqca nəfəsimiz - burum-burum üstümüz,
Göy üzündə havamız, bürkümüz Azərbaycan.

Xələflinin dərddini kim deyər, hara bilsin?
Açılın can kitabı sinədə yara bilsin.
Sənə xəyanət edəndə hər üzü qara bilsin,
Çarəmiş, ümidimiz, türkmüz Azərbaycan.

Yurdumuz Azərbaycan,
Ordumuz Azərbaycan;
Axır bir gün ulayar
Qurdumuz Azərbaycan.

İNSAN - VƏTƏN KİTABI

Nizami Cəfərovun düşüncələri

Natəvan klubu ...Sənət ocağı...
Şairə, sənətə hörmət ocağı.
Hüseyn Kürdoğlunun sənət eşiqinə
Aşıq üroklərini hikmət ocağı.

Nizami Cəfərov məclis başında,
Fikir dağlarının qaya başında.
Yığılıb, cəm olub söz adamları
Hərosi bir çinar - sayə başında.

Alimin çıxışı incidi, zərdi,
Sorrəf hər sözündə mənə gözərdi.
Sözə heykəl qoyan sənətkar üçün
Zərgər kəlmə-kəlmə incitdi zərdi.

Danışır Nizami - mənə çözüdür,
Adına yaraşan sözü düzülür:

Qayadan asılan arı şarından
Difin girinliyi, balı süzünür.

Gəlmışik qarışıq rəngləri seçək,
Sənət körpüsündən bir daha keçək.
Ruhumuzda dərduq, səliq gətirən
Hüseyn bulağında yenə su içək.

Düşsə də işləri çətin dünyına,
Su olub axmazdı hər gördüyünə.
Başını əyməzdi yalana, yada,
Socdo eləyərdi Vətən göyünə.

Azəri yurduna Baycan deyirdi,
Yaralı torpağa can deyirdi.
Çoşanda çəlləyib yarıqların səkən
İlhama sözlündə qan-qan deyirdi.

Dağlar ağrı yeri, dağlar öz dərddi,
Bu ağrı qəlbini didib səkdirdi.
Təzədən dünyaya gələyirdi, yenə,
Laçın dağlarına təzim edirdi.

Bir qaya öndüdə fikrə dalardı,
Bəzən də kövrəlib, baxıb, dolardı.
Şimsəkədən qığılcım, od alan qəlbə
Bulaqlar başında aram olardı.

Hüseyn Kürdoğlunun əhdi, ilqarı.
Yurduna məhəbbət dövləti, varı.
Şairin sözünə mənə verərdi,
Palid özəmoti, çinar vüqarı.

Dünya təzələndir, təzədən gəlir,
Ruhumuzda bitən təzə dən gəlir.
Harda oxunursa şairin sözü,
Özü də dünyaya təzədən gəlir.

Yaralı sinəyə dava bağlayır,
Ala qadısını sova, bağlayır.
Hər sözü, misrası nəğməli bülbül
Uçuş üroklərdə yuva bağlayır.

Sözü unutmadı sözü bilənlər,
Sözün işığına uçub gələnlər.
Çətin ki, dünyaya bir də qayıda,
Sözə yaşamaıyıb, sözə ölənlər.

Obrazlar şairin ruhu, nəfəsi,
Hər yamanı bir yetirən zaman var.
Kürdoğlu sözlündə adlar, ünvanlar.
Yaddaş sorardı, tarixin səsi.

Bəzən xatirələr kədər gətirər,
Bəzən də yaddaşda güllər yetirər.
Şairin Arazdan yığıldığı sular,
Yurdun sinəsində ümid bitirər.

"Aşıq - Yaxşı" dastanında Yaman var,
Hər yamanı bir yetirən zaman var.
Hüseyn Kürdoğlunun məntiqi deyir:
Dünyada hər zaman yaxşı-yaman var.

Pərişan xəyalı, görkəmi vardı,
Qövr edən qəlbində dərddə acıyardı;
Yurda kəm baxanını adı gələndə,
Qəzəbi sözlündə diş qıcayardı.

Yer adı, yurd adı, çay, bulaq adı,
Şairin dilində Vətən soyadı.
Canlı keşikçidir əsərdə, hər söz,
Əbədi qoruyar yaddaşı, yadı.

Bu yerdə bir söz də desəm, yeridi -
Sözün girəvəsi, həndəveridi.
Hüseyn Kürdoğlunun Vətən sevgisi
Gələn nəsilərə ömək yeridi.

Hüseyn Kürdoğlu sənətkar idi,
Sözünün yiyəsi - darda var idi.
Bəzən od töküldürdü onun ağzından,
Bəzən də dağlarda soyuq qar idi.

Gəlmışik, görmüşük dünya üzünü,
Dünya yola salıb bizdən üzünü.
Dünyanın əbədi bir qanunu var,
Saxlayar sənətin böyük sözünü.

"İndi gözəlirimi oyan çox olar,
Məni Nəsimi bil, sayan çox olar;
Bir zaman bərbəbir gəzib sözlümü,
Öpüb göz üstünə qoyan çox olar".

(Davamı 9-cu sahifədə)

(Əvvəli 8-ci səhifədə)

Sevərsən qəlbindən ötən kitabı,
Ruhunda sözbosöz bitən kitabı.
Hüseyn Kürdoğlunun yazdıqlarını
Bir bütöv adı var - Vətən kitabı.

Özü ürəkləri oxuyan şair,
Sözü könülləri toxuyan şair.
İşıqdı insana, dünyaya hər vaxt,
Ruhda şimşək kimi çaxıyan şair.

Dərdli gözləriylə yurda baxırdı,
Ruhunu ataşi, odu yaxırdı;
Sinəsi bölünmüş Vətən ürəyi,
Aradan çağlayan Araz axırdı.

Bir ağac çürüyüb yası tutulsa,
Baharı qış olub, yazı tutulsa,
Hüseyn də kadara, qəmə batarıdı
Bir bulaq quruyub, gözü tutulsa.

Hər zaman dindirib çiçək şairi,
Görək bulaq kimi içək şairi.
Ruhu sevinərdi yazsaydıq ağər,
Təbiət vürğunu - çiçək şairi.

Bağlıydı Hüseynin varı Aşığa,
Dastan həsr eloyub Sarı Aşığa.
Hər sözü bir kədər olom toxuyan
Heykəldi Yaxşının yarı Aşığa.

Dərdli külək çapıları döyəndə,
Acı xəbər ürəklərə dəyəndə
Şairlə aşığın dördü birleşir.
«Ala gözlü gəyərçin»i öyəndə.

Oxu, açıq kitab - dastanı, dinlə,
Min il ömür ola, könül usanmaz.

Oğlu İlahm yenə onun sözüdü,
Ocağının istisidi, közüdü.
Deyirəm ki, alim Şirindilin də,
Ruhunda bünövrə Hüseyn özüdü.

İstiqlal bu yurdun aydın yazıdı,
Şükür ki, yel ötdü, yol yazıdı.
Vətən daşlarının dilini bilən,
Hüseyn açıq kitab - aydın yazıdı.

Şairin sözünün, dilinin dadı,
Onun öz ünvanı, onun öz adı.
Sözün məclisində Hüseynin yeri,
Həmişə ucadı - ehtiramdadı.

Ölməz zəman yaddaşda - mirvari, almaz,
Heç zaman mənası, dəyəri solmaz.
Harda sənətkar var, harda sənət var
Hüseyn də sıradan geridə qalmaz.

Hüseyn ölməz şair, söz xiridir,
Ustadıq məktəbi dövləti, varı.
Bizim Xələflinin yazdığı əsər,
Yenə o məktəbin bəhrəsi, bari.

Ayrılıq dastanı mənasına var,
Əsər başdan-başa çılgın duyğular.
Şairin qəlbindən süzülüb gələn
Dastanı məhəbbət, sevgi yaradar.

Yaddaşda yanğının izi qalacaq,
Gözəl kövrələcək, gözəl dolacaq...
Nə qədər həyat var, insan var yenə,
Sözü, sənətkara sevgi olacaq.

Çox ağıl-qaralı formanlar yazıb;
Çoxları da yamb sözün oduna.

YURD AĞRILARI

Sultan Qəzənfarlı duyğuları

Yazsam, yazmasam da dərdi, kədəri,
Hər görüş ruhunda bir ocaq yeri.
Süzülür, dördlüyə düzülüb gəlir,
Sultan Qəzənfarın xatirələrini.

Gətdi o zamanlar, çağlar da gətdi.
Həsərdən qovruldu ağlar da gətdi.
Yağı qəsb elədi yurd yerlərini
Kosidli yolumuz, dağlar da gətdi.

Gözəllik önündə donub qalardıq,
Bəzən də heykolo dönüb qalardıq.
Yaylağa gedəndə yolluğu dönüb
Hərdən Türşüya da qonaq olardıq.

Qismət bu yerlərdən gəlib keçmişdi,
Cənnətə bir çapı bilib seçmişdi!..
Tanrı gözəlliyi başdan, binadan,
Laçının boyuna ölçüb, biçmişdi.

Köçümüz gədərdi üzü yaylağa,
Kəllərin sinəsi, gözü yaylağa.
Yaddaşda on acı xatirələrə
Söyləsək hər kəlmə, sözü yaylağa.

Hər dəyə xan evi - soylu, saraylı,
Hər nəsil yaylaqda toylu, toraylı.
Hərdən çobanların dava salmağı,
Gəlir yaddaşımıza haylı, haraylı.

Soltanı yurdunun dərsi, dağı,
Mənəm varlığında həsrət ocağı.

Hüseyni çox vaxtsız qoca görürdüm,
Və-təndən ayrılışı heca görürdüm.
Özünü yaxından tanımasam da,
Sözünü hor zaman uca görürdüm.

Sözün aşıqıydı, sazın Cünunu,
Dördlükür dilinin qəndi, məcunu.
Son vaxtlar gedirdi pərişan, dalgın
Görənlor zeydidi Vətən Məcnunu.

Sairi bəşirən söz kürəsidi,
Dünyanın ağrısı göz kürəsidi.
Şairə vətəni, eli, obası
Ruhunda yaşayan yer kürəsidi.

Qarabağ gedirdi - yelə görürdüm,
Bülbül həsrət qalır gülə - görürdüm.
Yarırdı millətə, torpağa, yurda -
Hüseyn Kürdoğlunu belə görürdüm.

Tofiq Hacıyevlə qrup yoldaşı,
Yaşar Qarayevlə sənət sırdaşı.
Adaşım Qəzənfar sınırsadı ona,
Olmuşdu dördünin döğmə qardaşı.

Zokalar güzgüdə, bir aynadırlar,
Müllətin ruhunda qan qaynadırlar.
Böyüklər gətirdikə dünyə kiçiklər,
Kiçiklər dünyəyə at oynadırlar.

Qürbət aşıqlara acı dad olar,
Yaddaş küsüb gedər, hər şey yad olar.
Bəlkə, bir gün gözlü - Vətən sevindi
Şair Hüseynin də ruhu şad olar.

Talan olan yurdumda
Diridə gözüüm qaldı.

BİR AYRILIQ ODU VAR...

ŞAİR HÜSEYN KÜRDOĞLUNUN XATİRƏSİNƏ POEMA-EPOS

Göyərçin məktubla uçar olmuşdu,
Tanrı dərğahına qəçər olmuşdu.
«Qaravın, «yaravın» qafiyəsi də,
Şair ibamına açar olmuşdu.

Dağları, bağları yalvarır indı,
Köhnə yaramızı qəparır indı.
Təzən arzuların uca Kirs dağı
Bizi haralara aparır indı.

Kürdoğlu sənəti heyrot yanğısı,
Vətənə övlədlıq qeyrat yanğısı.
«İndı gəl ayrılmaq Məcnun bulağı»
Misrası şairin həsrət yanğısı.

Şair Kürdoğlunun söz idı sözü,
Haraya döndörson düz idı sözü;
Ahından od alıb yanar camında
Qızaran, közörən köz idı sözü.

Yansa Vətən, mənı ütün, - deyirdı.
Təki hər istəyə yetin, - deyirdı.
Kim oxusa sinəsində saz yanar,
Mənı nəğmə bilin, «ötün», deyirdı.

Şairin dilində dil qanad açıq,
Sözlor şaxələrin, gül qanad açıq.
Nə vaxt Kürdoğludan söz salrmasa,
Könümdə duyğular qol-qanad açıq.

Dildən söz çəkərdı gül üzər kimi,
Sevən gül dərisə, incidör kimi?!
Sözü mənə-mənə ülgüyə çəkib
Misraya düzərdı incilər kimi.

Dağlardan nə gəlir çay bilib gedər,
Dənizə dağlardan pay bilib gedər.
Aqıllor, müdriklər ötən hər günü,
Ömürdən axarı say bilib gedər.

Yarəşir, bir təşəbbü söləyrim ona,
Aşıq qürur duyar, eşiqinə yana.
Hüseyn Kürdoğluya doğmadın doğma
Dağlar ata idı, bulaqlar ana.

Qəzəllər ruhunun çəmənı, gülü,
Bayatı qəlbının qəmli bülbülü.
Şairə binadan qismət olalı
Ayrılıq yandırdı saçı sünbülü.

Hər gələn apara - közü qurtarmaz,
Od ala, alışı yüzü qurtarmaz.
Məznun geniş, mənə dorin... nə deyim,
Hüseyn Kürdoğlunun sözü, qurtarmaz.

Gülüno sevgidən bülbül usanmaz,
Dağları bürüyən ağ tül usanmaz.

Bir az kədər notlu bir işo gəldik,
Bəlkə də təleylə gərdişo gəldik.
Yazıb-yaratdığı sözlə, hikmətlə,
Bu gün Kürdoğluyula görüşə gəldik.

Adımız, sanımız haqq döftərdin,
Hər kəsin sözü var öz qərdərdin.
Dədə Füzulinin sirləri yatır,
Şair Kürdoğlunun şeirlərində.

Dünyanın dördini dananlar da var,
Yanan niyə yanır, qananlar da var.
Doryaca ağıla gülən var isə,
Alovlu ilhama yanarlar da var.

Əməlinde düz olanı,
Düzü yandırır-yandırır.
Sevgisində köz olanı
Közü yandırır, yandırır.

Bu dünyanın tərs üzü var,
Zülmət olan gündüzü var
Hər kimin ki, bir üzü var
Üzü yandırır, yandırır.

Hər günəhi öz adına,
Yazmaz dövrən düz adına;
Yazı gələ söz adına,
Sözü yandırır, yandırır.

Yolu bağlı bərəmizin,
Dərdi bir cür hərəmizin.
Səli dəşsa dərəmizin,
Düzü yandırır, yandırır.

Bənövşəsi qorib kolun,
Xələfliyə gülən yolun,
Mənı həmdəm bilən yolun
İzi yandırır, yandırır.

Danışdı, sözüümün sonudun, - dedi,
Söz çoxdu mənalar donudun, - dedi.
Dəyşər zamanlar, dəyşər rənglər,
Nə desən həqiqət yönüdü, - dedi.

Alim var yaddaşda qalan alimdi,
Alim də var, vallah, yalan alimdi.
Nizami Coforov sözü ayaqda,
Hikməti ruhunda olan alimdi.

Dünyada çox fikir cahangiri var,
Nizamının sonsuz təkəkkürü var.
Nizami sanbalda geniş əlomi
Fikir dalğaları - coşğun Kürü var.

Natəvan klubu... bu yer, bu bina,
Çox yığnaqlar görüb sözün adına.

Unuda bilmirom illərdən bəri
Dolayı bulağı, Yağlı bulağı.

Əfəndi bulağı, incimə mənədən,
Söz aç bilmirom bir yerdə sənədən.
Vaxtın axarında keçib gətdikə,
Səni də anmışam yaxından, gəndən.

Çayın nəğmələri gəldikə dilə,
Dönərdik nəğmələr ötən bülbülə.
Səhər çağı şəh içində çimərdik,
Batarıdıq çəmənədə çiçəyə, gülə.

Yolları həvəslə keçib gərdədik,
Bizi çağırardı aşırım, gədik.
Bazarçay üstündə köçümüz düşər,
Səfəli yerlərdə binələndərdik.

Yağlıdı, yavandı - diri dürməklı,
Dışdəmi bal dadan qatıq kürməklı;
Yemək ağzımızdan qurtaran kimi,
Qaçardıq şəh üstə dizi çirməklı.

İtmir yaddaşından sınaqlarımız,
Şimşəkədən qorxana qınaqlarımız.
Qızarıb dolardı çiyələk kimi,
İl boyu solmazdı yanaqlarımız.

Şimşəklər oynayar, çaxar üstünce,
Tanrı da göz olar, baxar üstünce.
Balıq bəxtimizi tutmaqdan ötrü,
Qaçardıq çay boyu, axar üstünce.

Pozulmur xatirə, yaddaş gözleyir,
Dağıtmır siriini, sirdaş gözleyir.
Dənsək Qarabağa, gətsək yaylağa,
Görərik yerində hər dəş gözleyir.

Danışa bilmirom, gözlerim dolur,
Acı xatirələr saralıb solur.
Həyatın acısı, şirini çoxdu,
Ayrılıq insana böyük dörd olur.

Gördüm gəncliyimin taxt ağlığını,
Geydim yetimliyın vaxt çarlığını.
Ela sınaqlara çəkib ki, həyat
Dışimlə tutmuşam bəxt balığını.

Dağlar ruhumuzun şahı, xanıydı,
Dəmdə çağlayan aqınar qanıydı.
Laçın dağlarının əzmi, qüruru,
Hüseyn Kürdoğlunun ruhu, canıydı.

Şairin qəlbində vulkan yanırıdı,
Hər sözü od alıb, əlovlanırıdı.
Yazdıqca sınıdə oddan, atışdın
Mənə havalanır, dörd oynarıdı.

Ulamayan qurdumda
Börüdə gözüüm qaldı.

Aran ağzı, dağ ağzı,
Bağladılar qurd ağzı.
Araz, Qaradağ ağzı
Tiridə gözüüm qaldı.

Güzdədağ güzgü tuta,
Ağ oğlan ala buta.
Gülləri buta-butə
Pəridə gözüüm qaldı.

Təbrizim huri gözlü,
Axırdı Kürü gözlü.
Canımda dirigözlü
Diridə gözüüm qaldı.

Dağı, düzü, meşəsi,
Ayağına düşəsi
Qurbanı bənövşəsi
Pəridə gözüüm qaldı.

O taydan karvan gedər,
Qabaqda sarvan gedər.
Canım da qurban gedər
Bəridə gözüüm qaldı.

Xələflini soranı,
Sel aparın Saranı.
Yağı kəsdı aranı
Geridə gözüüm qaldı.

Dərd də şair üçün bəxt ölkəridi,
Araz ağrıdır, qəm iləkəridi.
Şair Hüseyni də vaxtsız aparın
Zamanın bəd əson küləkəridi.

Sanma ki, gərdişi poza bilərəm,
Amacın yoxdusa, əza bilərəm.
Belədi, Əlirza, çox şeyi dedim,
Yadında qalanı yazı bilərəm.

Dərdi sözə çəkdi həzin duyğular,
Yaddaşda oynayan, süzən duyğular.
Yer aldı mənəm də can kitabımda
Sultan Qəzənfarlı gəzən duyğular.

Dağılmır buludlar - bu necə yazdı?
Həsərdən çağlayan qayınar qanıydı.
Xəyal uçub gətdi, xəyalə nə var,
Yenə də hücrəmdə sözü, kağızdı.

(Davamı var)

Əli Rza XƏLƏFLİ